

jednání u procesního soudu. Toto zmeškání platí za zmeškání strany jím zastoupené, protože ustanovení zákona o stranách se vztahují také k jejich zákonným zástupcům (§ 5 c. ř. s.) a zákon neustanovuje výjimky pro následky zmeškání procesně nezpůsobilých stran (§§ 396, 442 c. ř. s.). Ta okolnost, že snad poručník nebyl poučen při podávání žaloby o právu žádati o zřízení zástupce chudých, nebo že byl nesprávně poučen o tom, musí-li se k jednání dostavit, nemění ničeho na tomto stavu. Procesní soud neměl tedy důvodu (§ 402 c. ř. s.), by odmítl návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání. Ostatek se odkazuje stěžovatel na důvody plenárního rozhodnutí býv. nejvyššího soudu ze dne 22. června 1915, č. pres. 179, judikát č. 233, úřední sbírka 1656 a Právník 966/15, na něž již rekursní soud stručně poukázal.

Čís. 4433.

Poddlužníkovi přísluší právo k rekursu pouze co do platebního zákazu v usnesení exekuci povolujícím, nikoliv proti usnesení o přikázání pohledávky k vybrání. Vznikly-li neoprávněným zasažením poddlužníka vymáhajícímu věřiteli útraty, jest poddlužník povinen, by mu je nahradil.

Přikázání k vybrání pohledávky, od jejíhož zabavení neuplynulo do vyhlášení úpadku 60 dnů, nelze povolití za řízení úpadkového, třebaž bylo za ně žádáno již před vyhlášením úpadku.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, R I 962/24).

Ku vydobytí peněžitě pohledávky proti Robertu T-ovi byla usnesením ze dne 24. května 1924 povolena vymáhající věřitelce exekuce zabavením pohledávky dlužníka proti firmě J. Platební záповěď byla doručena poddlužnici dne 26. května 1924. Dne 19. července 1924 vyhlášen byl na jmění Roberta T-a úpadek. K návrhu vymáhající věřitelky přikázal soud první stolice usnesením ze dne 11. srpna 1924 navrhovatelce k vybrání pohledávku, zabavenou usnesením ze dne 24. května 1924. K rekursu poddlužnice a správce úpadkové podstaty rekursní soud návrh vymáhající věřitelky na přikázání pohledávky k vybrání pro tentokrát zamítl. Důvody: Stížnostem nelze upřít oprávnění. Dle ustanovení Šu 305 ex. ř. předpokládá přikázání zabavené pohledávky k vybrání, že pohledávka předem byla zabavena, neboť jen zpeněžení zabavené pohledávky jest přípustno. V tomto případě byla ovšem pohledávka, o jejíž přikázání ku vybrání bylo žádáno, usnesením ze dne 24. května 1924 zabavena. Zabavení toto dle ustanovení Šu 294 ex. ř. dlužno pokládati za vykonané doručením platební záповědi poddlužnici, což stalo se dne 26. května 1924. Ježto usnesením ze dne 19. července 1924, tudíž před uplynutím lhůty 60 dnů od výkonu zabavení vyhlášen byl na jmění strany povinné úpadek, který dosud skončen nebyl, nutno dnem vyhlášení úpadku exekuční zástavní právo, jehož vymáhající strana na pohledávce povinné straně proti poddlužnici příslušející nabyta, pokládati za uhaslé (§ 12 konk. ř.). Nemohlo proto po tomto dni býti již povoleno přikázání pohledávky k vybrání, jak se stalo napadeným usnesením. Se zřetelem na tyto důvody a vzhledem k tomu, že zahájené úpadkové řízení nebylo ještě skončeno a že opětné obživ-

nutí oddělovacího práva, vymáhající věřitelkou nabytého není vyloučeno, bylo sice stížností vyhověno a napadené usnesení změněno, však jak svrchu uvedeno.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele potud, že rekurs podlužnice odmítl a odsoudil podlužnici k náhradě polovice útrat dovolacího rekursu vymáhající věřitelce, jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Poddlužnice nepodala rekurs proti usnesení o zabavení nároků a pohledávek dlužníkůvých, nýbrž až proti usnesení exekučního soudu o přikázání k vybrání. Poddlužniku přísluší však podle §u 294 poslední odstavec ex. ř. právo rekursu jen proti platebnímu zákazu v usnesení, exekuci povolujícím, nikoli proti usnesení o přikázání k vybrání, takže v tomto směru nebyla podlužnice k rekursu oprávněna, jejímu rekursu nemělo býti vyhověno, nýbrž měl býti jako od osoby neoprávněné podaný odmítnut. Ježto dovolací rekurs v tomto směru měl úspěch a ježto vymáhající straně neoprávněným zasáhnutím podlužnice do běhu exekučního řízení byly způsobeny útraty, bylo jejich náhrada — pokud týkají se podlužnice — této podle §§ 41 a 50 c. ř. s. a §u 78 ex. ř. uložiti.

Pokud jde o rozhodnutí rekursního soudu o rekursu správce úpadkové podstaty dlužníkovy, není dovolací rekurs oprávněn. Usnesení, povolující zabavení nároků a pohledávek dlužníkůvých, doručeno bylo podlužnici dne 24. května 1924, takže teprve tímto dnem nabyla vymáhající věřitelka podle §u 294 odstavec druhý ex. ř. zástavního práva, jak již rekursní soud správně uvedl. Protože však úpadek vyhlášen byl na jmění dlužníka usnesením ze dne 19. července 1924 právě zmíněného dne, tedy v době, do které od vykonaného zabavení neuplynulo ještě 60 dní, uhaslo toto odlučovací právo vymáhající věřitelky podle §u 12 (1) konk. ř. zahájením úpadkového řízení samo sebou a proti každému, aniž bylo třeba nějakého návrhu. Pokud snad může toto právo podle §u 12 (1) druhá věta konk. ř. zase obživnouti, netýká se tohoto případu. Přikázání k vybrání povoleno bylo exekučním soudem až usnesením ze dne 11. srpna 1924, tedy v době, kdy zástavní právo již bylo uhaslo, kdy tedy nároky a pohledávky dlužníkovy již nebyly zabaveny, takže přikázání k vybrání stalo se neprávem (§ 303 ex. ř.) a byl proto správce úpadkové podstaty oprávněn tomuto usnesení rekursem odporovati. (Viz také Bartsch-Pollak, kom. ke konk. ř. při §u 12 str. 127 pozn. 27). Lhostejno jest, že vymáhající věřitelka spojila podle §u 303 odstavec druhý ex. ř. návrh na přikázání s návrhem na zabavení již před vyhlášením úpadku, a lhostejno také, z jakého důvodu se rozhodnutí exekučního soudu zpozdilo, neboť jedině rozhodnou okolností jest, že za úpadeku nemůže již býti zahájeno řízení ke zpeněžení uhaslého odlučovacího práva. Přikázání k vybrání jest zajisté, jak vymáhající věřitelka sama uznává, zpeněžením, které však nebylo zahájeno již návrhem, nýbrž teprve soudním povolením, které však v tomto případě již platně státi se nemohlo, takže nepřichází tu v úvahu předpis §u 12 (2) konk. ř., který má na mysli případy, kdy řízení za účelem zpeněžení jest již v běhu

v době vyhlášení úpadku. Takové j i ž z a h á j e n é řízení možno ovšem zrušiti jen na dožádání úpadkového komisaře nebo na návrh správce úpadkové podstaty (viz také Bartsch-Pollak str. 127, pozn. 23, 24). Rozhodnutí rekursního soudu odpovídá tedy v tomto směru zákonu.

Čís. 4434.

V nesporném řízení se připouští dovolací rekurs do zrušovacího usnesení rekursního soudu.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1924, R I 967/24.)

V pozůstalostním řízení zrušil rekursní soud usnesení prvního soudu a nařídil mu, by, doplně řízení, znovu rozhodl. Dovolací rekurs do tohoto usnesení r e k u r s n í s o u d odmítl pro nepřipustnost.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že prohlásil dovolací rekurs přípustným.

D ů v o d y:

Rekursní soud, odvolav se na předpis Šu 527 odstavec druhý c. ř. s., odmítl dovolací rekurs z toho důvodu, že napadeným usnesením zrušena byla odevzdací listina pozůstalostního soudu a že tomuto soudu bylo nařízeno, by po doplnění řízení znova rozhodl, takže prý dovolací rekurs jest nepřipustný. S tímto názorem rekursního soudu nelze souhlasiti. Jde o projednání pozůstalosti, tedy o řízení nesporné podle čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák., který nemá předpisu jako jest předpis z Šu 15 nesp. pat., jenž ve případech tam uvedených dovoluje rekurs užiti, protože zmíněný patent má o opravných prostředcích zvláštní, od civilního řádu soudního odchylná ustanovení. V nesporném patentu není vůbec předpisu, z něhož by názor rekursního soudu bylo možno odůvodniti. Neopak, z Šu 16 nesp. pat., jenž připouští mimořádný dovolací rekurs d o p o t v r z u j í c í h o rozhodnutí rekursního soudu jen za zvláštních předpokladů, lze souditi, že jinak jest dovolací rekurs vždy přípustný, pokud nejde o případy Šu 14 odstavec druhý nesp. říz. Také u Šu 15 nesp. pat., jenž ve případech tam uvedených dovoluje rekurs soudce první stolice do usnesení rekursního soudu, aniž by rozeznával mezi změňujícím a zrušujícím usnesením, lze vyvozovati, že jako soudci přísluší i straně rekurs do zrušovacího usnesení. Zmiňuje-li se § 14 odstavec první nesp. říz. jen o rekursu d o z m ě ň u j í c í h o opatření nadřízeného soudu, nelze z toho pro opačný názor nic vytěžiti, protože podle celého znění Šu 14 jest jasno, že zákonodárce nechtěl tam rozhodovati otázku, zdali dovolací rekurs jest přípustným do zrušovacího usnesení rekursního soudu, nýbrž chtěl jím vyloučiti r o z k l a d do opatření nadřízeného soudu (v tom smyslu, také judikát bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni uveřejněný pod č. 1502 příl. k Věstn. 1914).